

LISA UNGER

Mooie leugens

‘★★★★ Bijzonder goed, harde actie, tomeloze vaart, tot je het boek met een verlichte zucht weer weglegt.’

VN's Detective & Thrillergids

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

Over het boek

Was Ridley Jones maar tien minuten later opgestaan. Of had ze maar de metro genomen en niet op een taxi gewacht. Dan was ze misschien niet betrokken geraakt bij de uitzonderlijke gebeurtenis die alles veranderde wat zij over haar leven dacht te weten. Dan zou ze nog de bevoorrechte dochter van liefhebbende ouders zijn geweest. Haar leven zou nog altijd volmaakt hebben geleden – met slechts enkele haarscheurtjes in het anderszins zo perfecte geheel. Maar het liep allemaal anders... Wanneer Ridley een mysterieus pakje ontvangt met daarin een foto en een briefje met daarop de vraag 'Ben jij mijn dochter?', blijkt dat haar hele wereld mogelijk niet meer is dan een illusie.

Ridley wordt plots gedwongen alles wat zij over zichzelf en haar familie weet in twijfel te trekken. Ze betreedt een duistere wereld waarvan zij het bestaan nooit had vermoed. Een wereld waar iedereen in haar leven een vreemde lijkt. Ridley heeft geen idee wie zij kan vertrouwen en wie iets te verbergen heeft – zelfs, of juist vooral, haar nieuwe geliefde, Jake, lijkt geheimen te hebben.

Over de auteur

Lisa Unger werd geboren in Connecticut, maar groeide op in Nederland, Engeland, New Jersey en New York. Voor ze zich volledig aan het schrijven wijdde werkte ze in de uitgeverwereld. Van haar boeken, die in meer dan 26 landen verschijnen, werden wereldwijd miljoenen exemplaren verkocht. Lisa Unger woont met haar gezin in Florida.

Van dezelfde auteur

Halve waarheden
Verdronken hart
In mijn bloed

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Lisa Unger

Mooie leugens

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Beautiful Lies

© 2006 Lisa Unger

Vertaling

Gert-Jan Kramer

Omslagbeeld

© plainpicture/Stockwerk/Justin Winz

Omslagontwerp

Sanne Prins, Sproud Amsterdam

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0381 6

NUR 305

*Voor Jeffrey
Jij bent alles. Altijd.*

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Hij was anoniem, zonder naam... een en al wees, quidam.

Cyprian K. Norwid

25 oktober 1972

Er waren momenten waarop ze wilde dat hij dood was. Niet dat zij hem nooit had ontmoet, of dat hij nooit was geboren, maar dat hij door een auto werd aangerezen of op een andere gewelddadige wijze om het leven kwam, zoals in een kroeggevecht, of dat zijn arm klem kwam te zitten in een machine en hij dood zou bloeden voordat iemand hem kon redden. En dat hij dan in die laatste momenten, wanneer hij het leven uit zich voelde vloeien, zou begrijpen dat hij een enorme klootzak was, een verspilling van leven. Ze zag hem voor zich: zijn bloed in een donkere nier-vormige plas onder hem terwijl hij in doodsangst berouw toonde en het eindelijk helder tot hem doordrong dat hij moest boeten voor hoe hij was geweest. In die duistere momenten zou hij spijt krijgen, ongelooflijke spijt. Maar dan zou het te laat zijn. Zo dacht ze over hem.

Ze lag alleen in het donker, op de oude gestikte deken op haar bed. De radiator kuchte droge, warme lucht, wat af en toe gepaard ging met een luide klap; alsof iemand met een moersleutel op een van de leidingen sloeg. Ze luisterde ingespannen om iets op te vangen van de zachte, regelmatige ademhaling van haar dochtertje in de kamer verderop in de gang. Een windstoot rammelde aan het raam. Ze wist dat het buiten koud was; het was deze herfst nog niet eerder zo koud geweest. Toch zweette ze een beetje. De verwarming in haar appartement stond altijd te hoog. 's Nachts schopte de baby (al was haar dochtertje nu twee jaar en eigenlijk geen baby meer) de dekens van zich af. Daar had ze haar oren voor gespist, voor die plotse beweging die het kind in haar slaap maakte wanneer ze de dekens van zich af duwde. Maar ze luisterde ook of ze iets anders hoorde.

Haar hart was eindelijk tot bedaren gekomen en het kind eindelijk gestopt met huilen, maar ze wist dat hij zou terugkomen. Ze was helemaal aangekleed: grijs sweatshirt, spijkerbroek en gympen, met de telefoon in haar hand. Naast haar been lag een honkbalknuppel. Als hij terugkwam zou ze opnieuw de politie

bellen; ook al waren ze vanavond al een keer gekomen nadat hij was vertrokken. Er was een straatverbod tegen hem uitgevaardigd. De politie moest komen, hoe vaak zij ook belde.

Ze kon niet geloven dat het zover was gekomen. Als ze haar dochter niet had gehad, had ze een puinhoop van haar leven gemaakt – zoveel fouten, zoveel niet ingeloste verwachtingen. Ze wist dat ze één ding in ieder geval goed deed, want ondanks alles was haar kind gelukkig en gezond en hield haar moeder van haar.

De wekker naast haar bed verspreidde een groene gloed. Ze hoorde nu alleen de ademhaling van haar dochttertje en het gezoem van de koelkast in de keuken. Het was een oud geval dat een laag geknerp en een licht geratel voortbracht. Het viel haar nauwelijks meer op, alleen als ze aandachtig luisterde in het donker, piekerend over waar hij was en wat hij nu weer zou proberen.

Toen ze hem had verteld dat ze zwanger was, was hun relatie al zo goed als afgelopen geweest. Als je het al een relatie kon noemen. Ze waren een paar keer uitgegaan. Hij had haar opgepikt in zijn Monte Carlo en meegenomen naar een pizzatent waar ze hem leken te kennen. Hij had haar een stoel aangeboden en gezegd hoe mooi ze was. Woorden die hij tijdens het eten een aantal keer herhaalde om de stiltes in het moeizaam verlopende gesprek op te vullen.

Ze hadden *The Candidate* met Robert Redford en *The Getaway* met Steve McQueen gezien, niet dat ze die zo graag had willen zien, maar hij had haar niets gevraagd. Hij reed gewoon naar de bioscoop, liep naar het loket en kocht kaartjes voor de film die hij wilde zien. Misschien had dat haar eerste aanwijzing moeten zijn. Als je met je date naar de film gaat, moet je haar dan niet vragen wat zij wil zien? In de donkere bioscoopzaal, met een beker popcorn tussen haar benen, had hij met haar paardenstaart gespeeld en in haar oor gefluisterd hoe mooi ze wel niet was... voor de zoveelste keer. De tweede keer, tijdens *The Getaway*, had ze hem haar borsten laten aanraken en dat bijna fijn gevonden, de warmte tussen haar benen gevoeld. Die avond was hij meegegaan naar haar appartement en waren ze met elkaar naar bed gegaan. Maar hij bleef niet slapen. Zij was daarna nog een paar keer met hem naar bed geweest, maar hij nam haar niet langer mee voor een pizza of film. Toen ze er eenmaal aan gewend was geraakt

zijn stem aan de telefoon te horen en zijn arm om haar schouder te voelen, verdween hij uit haar leven. Dat leken alle mannen te doen, nietwaar? Het leek alsof ze de ene week nog samen waren, en de volgende week vreemden voor elkaar. Hij had haar een tijdlang elke avond gebeld. Daarna om de avond. Daarna stopte de telefoon helemaal met rinkelen. Ze had naar het toestel zitten staren, daar op het keukenblad. Soms had ze de hoorn opgepakt om te luisteren of hij het nog deed.

Ze had nooit geleerd op een man te jagen, hem uit te vragen of te vragen waarom hij niet meer belde, dus toen ze niets meer van hem hoorde, had ze nooit geprobeerd contact met hem op te nemen. Al had ze natuurlijk ook nooit geleerd zich door een man te laten betasten in een bioscoop en daarna met hem naar bed te gaan.

Hoe dan ook, hij was voor haar alleen een manier om de tijd te doden, een manier om de man vóór hem te vergeten. Wat hadden die twee op het eerste oog verschillend geleden. De man voor hem was rijk geweest en had haar getrakteerd op chique avondjes in de stad, en cadeaus, jurken en sieraden voor haar gekocht. Hij had Frans tegen haar gesproken en dat had indruk op haar gemaakt, ook al kon ze het niet verstaan. Alleen was hij haar baas geweest... dom van haar. En toen hij genoeg van haar had, had hij voorgesteld haar te helpen bij het vinden van een andere baan. Ze leken zo verschillend, deze man en de man voor hem. Maar als het erop aankwam, waren ze toch allemaal hetzelfde. Ze raakten verveeld en wilden haar vervolgens kwijt. Of ze werden kil en afstandelijk. Of gewelddadig.

Haar ouders, allebei kettingrokers, waren kort na elkaar, in twee jaar tijd, gestorven – veel te jong. Haar moeder was aan emfyseem overleden, een langzame, pijnlijke dood; haar vader had onverwacht een hartaanval gekregen. Ze had geen broers of zussen. Ze kon als ongehuwde vrouw haar familie niet meer te schande maken met haar zwangerschap, maar ook niemand om hulp vragen. Maria was haar enige vriendin; een vrouw die beneden woonde en door iedereen Madame Maria werd genoemd. De oudere vrouw voorzag in haar onderhoud door tarotkaarten te leggen in haar appartement en zo de wijze raad over te brengen van ‘de Godin’, zoals zij het graag verwoordde. Madame Maria

had haar verteld dat er een geschenk voor haar in het verschiet lag. Dat zei Maria altijd. En ditmaal had ze gelijk gekregen.

Toen ze het zeker wist, had ze hem opgezocht. Hij vroeg haar hoe ze wist dat het van hem was. Vanaf dat moment begon ze hem echt te haten en zich af te vragen hoe ze zichzelf zo gemakkelijk had kunnen geven aan iemand die dat helemaal niet verdiende. Ze verzekerde hem dat ze niets van hem verlangde, dat ze hem alleen de kans wilde geven een vader te zijn. Hij liet haar in haar eentje op een donker parkeerterrein staan. Het begon te regenen, een lichte motregen, terwijl ze in de verte het gebulder van zijn Monte Carlo hoorde wegsterven. Het was een vergissing geweest hem op te zoeken; ze had hem verkeerd beoordeeld. Ze had gedacht dat hij haar correct zou behandelen. Weer fout.

Later, toen de baby een paar maanden oud was – misschien uit een schuldgevoel dat hem plaagde, of uit nieuwsgierigheid, of mogelijk zelfs een sluimerend vermogen tot liefde – begon hij langs te komen. Het leek er zelfs op dat hij de taak van vader op zich wilde nemen. Maar na een poosje ging het net als bij de film: hij dacht dat hij langs kon komen wanneer hij wilde en haar snel kon betasten als hij er eenmaal was. De strijd begon. De politie werd gebeld. Er werden verontschuldigungen aangeboden. Vergiffenis geschonken omwille van het kind. Keer op keer... tot die onvergeeflijke middag. Toen barstte het gevecht pas echt in alle hevigheid uit.

Sindsdien had ze al veel nachten zo doorgebracht; liggend in het donker, volledig gekleed, wachtend. En ze had tijd gehad om na te denken over waarom het gebeurde. Ze had in gedachten alles wat er tussen hen was voorgevallen de revue laten passeren, al haar woorden en handelingen ontleed en geanalyseerd, zich afgevraagd wat ze anders had moeten doen. Maar ze kon alleen bedenken dat ze het had moeten zien aankomen omdat hij nooit had gevraagd welke film ze wilde zien. Dat had haar moeten vertellen wat voor man hij was. Soms zit de waarheid in de details.

Ze herinnerde zich de bewuste middag. Die middag stond in haar ziel geschroeid als een brandmerk op haar huid: 'S' voor slechte moeder. Ze herinnerde zich Maria's telefoontje naar haar werk en dat ze in allerijl was teruggegaan naar haar appartement, waar ze hem bij haar dochtertje had achtergelaten omdat ze moest

werken. Ze herinnerde zich het krijssende gehuil, onmiskenbaar, hartverscheurend, dat direct vanuit het hart van haar dochtertje in het hare schoot terwijl ze de trap met twee treden tegelijk op rende. Ze herinnerde zich dat ze naar binnen stormde en hem op de bank zag zitten, zijn gezicht verstard van angst. De deur van de kinderkamer was gesloten alsof hij het gehuil van het kind had willen buitensluiten. Ze voelde zich doodziek en elke vezel in haar lijf brandde van angst toen ze de deur opengooide. Haar dochtertje zat in haar bedje, knalrood aangelopen van het huilen, haar arm vreselijk gebogen, onnatuurlijk. Ze greep haar kind en rende schreeuwend naar hem toe: 'Wat heb je gedaan? Wat heb je gedaan? Kijk eens wat je hebt gedaan!' Hij zat daar, zwijgend, met de armen gespreid in een machteloos gebaar. Ze keek niet meer achterom toen zij met haar krijssende, gewonde kind in de armen wegrende.

Ze kon niet wachten op een ambulance en zette het kind zo voorzichtig mogelijk in het autozitje. Het gegil van het kleine meisje voelde als dodelijke messteken in haar hart. Haar eigen tranen voelden aan alsof er bloed over haar gezicht stroomde. Ze probeerde haar stem in bedwang te houden, maakte sussende geluiden terwijl ze reed. 'Alles komt goed. Alles komt goed, liefje. Mama is bij je. Mama is bij je.'

Op de eerstehulp nam een arts het kind van haar over. Ze volgde hem terwijl hij haar gehaast voorging naar de kinderafdeling van het ziekenhuis. Ze bad. Ze bad dat de arts van haar kind, die afwisselend dienst had in de Little Angels-kliniek en het ziekenhuis, er vandaag zou zijn. Haar gebed werd verhoord en een paar minuten later bevond haar dochter zich in zijn zorgzame handen.

'O, kleine meid. Wat is er met je gebeurd?' zei hij zacht. Ze kon alleen maar zwijgend naast hen staan.

'Mams,' zei hij vriendelijk. Hij noemde haar nooit bij haar naam wanneer hij haar dochter behandelde. 'Ik weet dat dit akelig voor je moet zijn, maar ik wil je vragen of je buiten wilt wachten zodat ik dit kleintje kan oplappen. Je bent nu erg van streek en angstig en dat weet zij ook. Dat kan ze voelen. Wil je zo dapper zijn buiten te wachten?'

Ze knikte met tegenzin en liet zich door een verpleegster naar buiten leiden. De verpleegster, een jonge vrouw met helderblauwe ogen achter dikke brillenglazen in een hoornen montuur, be-

keek haar met evenveel sympathie als achterdocht. Er lag ook een oordeel in die ogen besloten. Kil en zeker. Denken ze misschien dat ik mijn dochttertje pijn heb gedaan? vroeg ze zich af door de nevel van haar angsten heen. Zouden ze dat denken?

Terwijl ze naar de deuren van de onderzoekskamer staarde, leek het alsof haar borstkas zou exploderen door de kracht van alle emoties die erin kolkten. Het gehuil van het kind was van gegil afgezwakt tot gejammer. Toen werd het stil. Ze voelde zich als verlamd, vastgesnoerd aan de oranje plastic stoel, niet in staat zichzelf ertoe te brengen de stilte te onderzoeken. Na wat een eeuwigheid leek, kwam de kinderarts tevoorschijn.

‘Ze komt er weer bovenop,’ zei hij vriendelijk. Hij ging naast haar zitten en legde een geruststellende hand op haar knie. Hij vertelde over de gevoeligheid van gebroken botten bij peuters, waarmee ze rekening moesten houden bij het zetten ervan en wat er vervolgens moest gebeuren om de genezing te bevorderen. De woorden: ‘Ze komt er weer bovenop,’ herhaalden zich continu in haar hoofd tot haar hart tot bedaren was gekomen en haar hartslag weer een normaal ritme had, tot haar bloed weer begon te circuleren, tot ze weer tot leven kwam. Haar paniek had haar volkomen verlamd, zwevend tussen leven en dood, totdat ze wist dat haar kind geen pijn meer had.

‘Het komt goed,’ zei hij tegen haar terwijl hij haar diep in de ogen keek. ‘Alles komt goed.’

Maar ze zag nog iets anders in zijn ogen. Ze zag ook bezorgdheid en argwaan, terwijl zijn blik normaal gesproken zo warm en vriendelijk was.

Ze brachten bijna de hele avond in het ziekenhuis door. Haar dochter werd verdoofd en haar armpje in een minuscuul gipsverband gezet. De arts bleef bij hen tot het tijd was naar huis te gaan. Toen ze wilde vertrekken raakte de arts haar arm aan en bekeek haar met een uitdrukking die ze niet kon doorgronden.

‘Je houdt toch zielsveel van je kind?’ vroeg hij haar. Hij klonk zo bedroefd.

‘Meer dan van wie of wat dan ook.’

‘Ben je in staat haar te beschermen?’ Het leek zo’n vreemde vraag, vooral omdat haar eigen bloedende hart diezelfde vraag stelde.

‘Als iemand dit kind pijn wil doen, zal hij eerst mij moeten vermoorden.’

Hij knikte. ‘Laten we dat zien te voorkomen. Zorg ervoor dat je die aanklachten blijft indienen. En ik zie je donderdag in de kliniek. Of eerder, als er een probleem is.’ Zijn stem klonk nu streng en zij knikte gehoorzaam.

‘Had ze maar een vader zoals u,’ zei ze toen hij zich omdraaide.

Hij keek haar vreemd aan en leek iets te willen zeggen, maar besloot het niet uit te spreken. Hij glimlachte naar haar. Een warme, geruststellende glimlach vol mededogen. ‘Ja, had ze die maar.’

Telkens wanneer ze terugdacht aan dat moment stroomde haar hart opnieuw vol haat jegens de man die haar dochter pijn had gedaan. Dat sterkte haar in haar voornemen niet toe te geven aan zijn voortdurende gesmeek om vergiffenis, zijn voortdurende gesmeek om een minuut, één minuutje maar, met het kind door te brengen. En als ze weigerde, werd hij woedend. Het was volgens hem een ongeluk geweest. Hij had het kind nooit pijn willen doen, beweerde hij. Hij leek genoeg wroeging te tonen, maar ze bleef denken aan wat de arts haar had gevraagd: Ben je in staat haar te beschermen? Ze kon die vraag alleen met een stellig ‘ja’ beantwoorden als ze hem niet meer toeliet in hun leven.

Ze was eventjes ingedommeld, maar iets deed haar opschrikken. Ze liet de telefoon los en greep de honkbalknuppel. Ze bleef stil liggen, de adrenaline schoot door haar heen, terwijl ze luisterde naar de nacht. Haar dochtertje draaide zich om in haar slaap en zuchtte. Ze hoorde een heel zacht gekraak, meer een ‘ping’: het geluid van een strak getrokken metalen veer, alsof heel zachtjes de hordeur werd geopend.

Hij was nooit als een dief in de nacht gekomen. Hij had zijn komst altijd met luid gebonk aangekondigd. Ze kreeg het gevoel alsof haar keel werd dichtgeknepen en gleed geruisloos van het bed, de telefoon achterlatend, de knuppel stevig in haar hand. Ze liep naar de deurpost en tuurde in de kleine woonkamer van haar appartement. Vanaf hier kon ze de voordeur zien. Het slot leek opeens te gammel en ze vervloekte zichzelf omdat ze niet het nachtslot met ketting had laten installeren dat de politie had aangeraden. Ze had zich dat financieel niet kunnen veroorloven. Het raam naast de deur werd beschermd door hekwerk, maar het

hing boven een galerij die iedereen via een trap kon bereiken.

Zag ze nu zijn schaduw bewegen voor het raam? De gordijnen waren dichtgetrokken, maar de straatlantaarn op het parkeerterrein scheen fel door de nacht en soms kon ze de schaduwen zien van passanten die naar hun eigen appartement liepen. Ze luisterde opnieuw en hoorde niets. Ze wilde zich net ontspannen toen ze het opnieuw hoorde... de metalen veer die strak werd getrokken. Stond hij voor haar deur, achter de hor? Ze voelde een zwaarte op haar borst en haar ademhaling versnelde.

Ze keek naar de telefoon die ze op bed had laten liggen en dacht erover de politie te bellen. Maar ze kon hen toch niet weer voor niets laten komen? Toen ze eerder waren langsgelkomen, was hij alweer verdwenen. En al hadden ze haar melding opnieuw beleefd genoteerd, ze wilde niet steeds loos alarm slaan. Ze zou zich dood schamen als ze opnieuw de politie liet opdraven terwijl er niets aan de hand bleek te zijn. Ze omklemde de knuppel met beide handen en sloop naar de deur.

Ze bewoog zich geruisloos, langzaam. Hij was altijd luidruchtig, hield ze zichzelf voor. Hij had nooit stilletjes proberen in te breken om hen pijn te doen. Of, haar ergste nachtmerrie, om haar dochtertje te ontvoeren. Het afgelopen jaar waren er al drie kinderen in de buurt verdwenen. Elke avond keken hun gezichtjes haar aan vanaf het televisiescherm, hun vrolijke glimlach, hun lieflijke ogen die bleven rondspoken in je hoofd. Alle drie spoorloos verdwenen uit hun huis en geen van drieën was teruggevonden. Nu en dan hoorde ze op het nieuws dat een van de kinderen was gezien in een winkelcentrum, op een parkeerplaats of ergens in een pretpark. Maar vervolgens liep het spoor dood. Ze dacht regelmatig aan die ouders, aan de gapende leegte in hun hart, hun leven vol afschuwelijke vragen en onuitgesproken vermoedens. Misschien was hoop het enige wat hen in leven hield. Het enige wat het scheermes bij hun pols weghield en het pistool uit hun mond, was de gedachte dat ze op een dag hun deur open zouden doen en hun kind zouden terugzien. Ze kon zich geen voorstelling maken van het verlamdende verdriet van een ouder die verlangde naar een kind dat mogelijk nog ergens in leven was, onbereikbaar, of misschien al dood... en nooit te weten wat erger zou zijn.

Ze was de deur nu dicht genaderd, op minder dan een meter, en stond naast haar tweedehands bank. Ze had niets gehoord toen ze naar de deur sloop, dus bleef ze als versteend staan, met de knuppel in de aanslag.

Zo afschuwelijk donker. Zo'n duisternis waarin je dingen kunt ontwaren maar niet de zwarte ruimte erachter. Mijn ademhaling hapert van uitputting en angst. Er is maar één iemand in de wereld die ik vertrouw, en die ligt naast mij op de grond. Ik leun in zijn richting en hoor dat hij nog ademhaalt, zij het oppervlakkig en uiterst moeizaam. Ik weet dat hij gewond is, maar ik kan niet zien hoe ernstig hij eraan toe is. Ik fluister zijn naam in zijn oor, maar hij zegt niets terug. Ik betast zijn lichaam, maar voor zover ik kan nagaan is er geen bloed. Het geluid van zijn lichaam dat een paar minuten eerder tegen de grond smakte, was het ergste dat ik ooit heb gehoord.

Ik tast op de vloer om hem heen, op zoek naar zijn pistool. Na een paar tellen voel ik het koele metaal onder mijn vingertoppen en ik huil bijna van opluchting. Maar daar is nu geen tijd voor. Buiten het uitgebrande gebouw hoor ik de regen vallen, zware druppels die luid op zeildoek kletsen. Het regenwater dringt ook naar binnen en sijpelt door de gapende gaten in het dak omlaag door vloeren van rot hout en kapotte trappen. Hij beweegt en een zachte kreun ontsnapt aan zijn lippen. Ik hoor hem mijn naam zeggen en buig me opnieuw over hem heen.

'Alles komt goed. We overleven het wel,' zeg ik tegen hem, ook al heb ik geen enkele reden om aan te nemen dat het waar is. Ergens daarbuiten of boven ons probeert een man, van wie ik ooit dacht te houden, samen met een stel andere mannen die ik niet kon identificeren, ons te vermoorden, en zo een vreselijk geheim te verhullen dat ik heb ontdekt. Ik ben zelf ook gewond en heb zoveel pijn dat ik misschien flauwgevallen zou zijn, als ik niet had geweten dat ik daarmee mijn doodvonnis zou tekenen in dit onbewoonbaar verklaarde gebouw in de Lower East Side van Manhattan. Er zit iets diep in mijn rechterdij. Misschien een kogel of een grote houtsplinter of misschien een spijker. Het is zo donker dat ik met moeite het grote gat in mijn spijkerbroek kan zien, en ik zie ook dat mijn bloed de spijkerstof donker heeft gekleurd. Ik

ben duizelig, de wereld draait, maar ik hou vol.

Ik hoor ze nu boven ons stommelen en zie door de gaten in de vloeren de lichtbundels van hun zaklampen, die elkaar kruisen in het donker. Ik probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen; ik klink als een puffende stoomtrein. Ik hoor een van de mannen tegen de anderen zeggen: 'Ik denk dat ze erdoor zijn gevallen. Ze liggen beneden.' Ik wacht op een antwoord dat niet komt en dan hoor ik ze afdalen over krakend hout.

Hij beweegt zich. 'Ze komen eraan,' zegt hij, zijn stem niet meer dan een gerasp. 'Maak dat je wegkomt, Ridley.'

Ik zeg niets terug. We weten allebei dat ik hem niet achterlaat. Ik trek aan hem en hij probeert op te staan, maar de pijn is af te lezen aan zijn gezicht, duidelijker dan de schreeuw die hij onderdrukt om ons een paar minuten langer te beschermen. We gaan hier samen weg of we gaan helemaal niet. Ik sleur hem over de vloer – ook al weet ik dat ik hem niet zou mogen verplaatsen – naar een oude, beschimmelde bank die ondersteboven bij de muur ligt. Het is niet ver, maar ik zie dat zijn gezicht bleek wordt en vreselijk vertrekt van de pijn. Terwijl ik hem voortsleur, verliest hij opnieuw het bewustzijn en voelt op slag ruim twintig kilo zwaarder. Maar ik heb alle vier zijn ledematen zien bewegen, en dat is toch iets. Ik realiseer me dat ik bid terwijl ik hem voorttrek; mijn been gloeit, mijn kracht ebt weg. Alstublieft God, alstublieft God, alstublieft God, steeds opnieuw, als een mantra.

Doordat de bank gekanteld ligt is er een kruipruimte ontstaan bij de muur, net groot genoeg voor ons tweeën. Ik sleep hem erin en ga op mijn buik naast hem liggen. Ik trek een oud krat naar de rand van de bank en kijk door de spleten tussen de latten. Ze zijn dichterbij gekomen en ik weet zeker dat ze ons gehoord hebben, want ze zijn gestopt met praten en hebben hun zaklampen uitgedaan. Ik hou het pistool met beide handen vast en wacht. Ik heb nooit eerder een pistool afgevuurd en ik weet niet hoeveel kogels er nog over zijn. Ik denk dat we hier gaan sterven.

'Ridley, alsjeblieft, doe dit niet.' De stem galmt in het donker en komt van boven mij. 'We kunnen dit oplossen.'

Ik zeg niets. Ik weet dat het een truc is. Er kan niets meer worden opgelost; we zijn allemaal al te ver gegaan. Ik heb volop kansen gehad mijn ogen te sluiten en terug te keren naar de droom

van mijn vorige leven, maar die heb ik geen van alle benut. Had ik dat wel moeten doen? Die vraag is lastig te beantwoorden als de schimmen naderen.

‘Zes,’ fluistert hij.

‘Wat?’

‘Je hebt nog zes kogels.’

**Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
Lees dit boek-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de nieuwsbrief.